

je dáti za pravdu, že rozsudek je zmatečný podle čís. 5 § 281 tr. ř., neboť nalézací soud po stránce objektivní nevykládá ony dvě výpovědi a neuvádí důvody, proč shledává, že jedna vylučuje druhou; po stránce subjektivní pak se soud nezabýval tím, co stěžovatel chtěl vyjádřití oněmi tvrzeními, zda si byl vědom toho, že ta či ona jeho výpověď není pravdivá, najmě, zda chtěl údajem, že on a bratr žijí již po léta v nepřátelství, naznačiti, že i on sám je k němu nepřátelského smýšlení. Nelze zneuznati, že lidé prostí, najmě, nemají-li zvláštního vzdělání, nedovedou se vždy přesně vyjadřovati o svých duševních stavech a neznají mnohdy smysl výrazů, týkajících se takových stavů. Bude proto nutno, by se nalézací soud obíral nejen otázkou objektivní, nýbrž i touto subjektivní stránkou, při čemž nebude nedůležité, že od prvního výslechu stěžovatelova uplynuly do druhého výslechu (16. prosince 1929) skoro dva měsíce, že stěžovatel měl bratra v podezření, že způsobil úmyslně požár společného domu, a že se tudíž jeho smýšlení o bratru mohlo změnití za této doby, najmě i následkem požáru, jenž vypukl dne 3. prosince 1929, tedy v době mezi oběma výslechy.

Čís. 4291.

Nepovolil-li nalézací soud obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu jednak proto, že jej pokládal za nepřipustný podle § 2 zák. čís. 562/1919, jednak z důvodů arbitrních (§ 1 zákona), a byl-li onen výrok napaden zmatečnící stížností, tento pak odvoláním, jest vyhovětí zároveň oběma opravným prostředkům, jsou-li odůvodněny, a nerozhodovati o odvolání až po vyřízení zmatečnící stížnosti (§ 296 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 1. října 1931, Zm I 673/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnící stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 24. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem podle § 431 tr. zák. a odsouzen za to podle § 204 tr. zák. s použitím §§ 54, 55 tr. zák. se zřetelem na § 35 tr. zák. do těžkého žaláře na 2 měsíce, zostřené a doplněného postem měsíčně a ke ztrátě práva volebního bezpodmínečně, pokud čelila proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. Vyhověl však zmatečnící stížnosti a zároveň i odvolání obžalovaného co do výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, výrok ten zrušil a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů :

Nalézací soud nepovolil stěžovateli podmíněný odklad výkonu trestu jednak proto, že jej prohlásil podle § 2 zák. ze dne 17. října 1919, čís.

562 sb. z. a n. za vyloučený, an prý byl K. dne 19. června 1929 odsouzen pro přestupek podle § 522 tr. zák., spáchaný ze zjištěnosti, tudíž z pohnutek nízkých a nečestných, jednak z důvodů arbitrních, an soud má výkon trestu v souzeném případě, jenž jest jedním článkem ze řetězu křivých svědectví, zjednaných Jaroslavem D-em, za nutný k polepšení odsouzeného. Stěžovatel napadá onen výrok zmateční stížností, uplatňuje při tom věcně zmatek podle § 281 čís. 5 a 11 tr. ř., tento výrok odvoláním. Stěžovatel je v tom i onom směru v právu. Jak plyne ze spisů okresního soudu v Chrudimi T 418/29, byl vydán proti K-ovi trestní příkaz dne 19. června 1929, v němž o pohnutkách činu nebylo zmínky. Tento příkaz vešel v moc práva, a jen ve vyřízení jeho bylo podotčeno k otázce 13 trestního listu: »hráli zakázanou hru — zjištěnost«. Přes to však nalézací soud, rozhoduje v souzené trestní věci, prohlásil, že se obžalovaný dopustil přestupku podle § 522 tr. zák. ze zjištěnosti, tudíž z pohnutky nízké a nečestné, aniž uvedl, proč má za to, že byl čin ten spáchn z pohnutek nízkých a nečestných, jak mu ukládá § 4 odst. 2 prováděcího nařízení čís. 598/19 k zák. o podm. ods., a aniž se blíže zabýval otázkou, zda snad obžalovaný nehrál zapovězené hry z hráčské vášně nebo z lehkomyšlnosti (rozh. čís. 1115 sb. n. s.). To zmateční stížnost právem vytýká. Stížnost do odepření podmíněného odsouzení podle § 2 zák. byla by arci sama o sobě bezpředmětnou vzhledem ke konkurujícímu odepření podle § 1, kdyby tento druhý výrok nebyl rovněž právem napadán odvoláním. Avšak i odvolání obžalovaného, pokud mu byl odepřen podmíněčný odklad výkonu trestu z důvodů arbitrních, je odůvodněno, neboť soud, uvažuje o něm, nezabýval se ani osobou obžalovaného a jeho předchozím životem, ani povahou činu, jak jej obžalovaný spáchal. Bylo proto vyhověti za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti, pokud směřuje proti výroku, že je podmíněné odsouzení vyloučeno, zároveň však bylo vyhověti i odvolání obžalovaného z výroku, jímž mu byl odepřen podmíněný odklad výkonu trestu, a usnésti se dále, jak se stalo.

Čís. 4292.

Obhájce musí býti nepřetržitě přítomen při celém porotním hlavním přelíčení.

Jde o zmatek čís. 2 § 344 tr. ř., odešel-li obhájce po své řeči a nebyl-li přítomen při konečném přednesu a při právním poučení předsedy porotního soudu.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, Zm II 282/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 12. června 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. čís. 223/52 ř. zák., zrušil